Ви кажете: сумно співаю, не згадую
Про щастя, про радості чи про любов…
Покиньте сміятись! Не втішив я правдою,
То що ж, – я неправди в душі не знайшов!
Я правди своєї повік не зцураюся,
І пісні моїй не потрібно прикрас.
Я в долю народу свойого вдивляюся,
І тільки про неї співаю для вас.
Хай світ пізнає – гіркотою полинною
Ми мусимо жити, хай ворог тремтить!
Хай брат мій захоче назватись людиною,
Хай думка про волю в неволі болить!

1906